

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาในการสอนวิชาการจัดการการท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์ที่มีต่อความรู้ด้านเนื้อหาวิชา ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ การใช้กลวิธีการอ่าน และความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาพัฒนาการท่องเที่ยว คณะธุรกิจการเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้ วิทยาเขตแพร่ อำเภอร้องกวาง จังหวัดแพร่ จำนวน 38 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการจัดการการท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์ (พท. 322) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แผนการสอนแบบบูรณาการ ภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา ซึ่งเป็นการผสมผสานรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษผ่านทางเนื้อหา หรือหัวข้อเรื่อง และการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา ให้เข้ากับการสอนเนื้อหา วิชาการจัดการการท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์จำนวน 3 หน่วย โดยการใช้แบบทดสอบวัดความรู้ ด้านเนื้อหาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์ หลังจากจบการเรียนการสอนแต่ละหน่วย ใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หลังจากจบการเรียนวิธีการเขียนแต่ละ รูปแบบ และใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีที่นักศึกษาใช้ในการอ่าน รวมทั้งแบบสอบถามวัดความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของนักศึกษา ภายหลังจากจบการเรียนครบทุกหน่วยแล้ว จากนั้น ผู้วิจัยนำผลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติและด้วยวิธีการบรรยาย และนำเสนอผลการวิเคราะห์ ข้อมูลเป็นขั้นตอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์ของ นักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา

ตาราง 6 แสดงคะแนนความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์ของนักศึกษา
เมื่อทำการประเมินหลังจากจบการเรียนรู้แต่ละหน่วย(N=38) คะแนนเต็ม 40 คะแนน

นักศึกษา ลำดับที่	หน่วยที่ 1 (40)	หน่วยที่ 2 (40)	หน่วยที่ 3 (40)	คะแนน รวม (120)	คะแนน เฉลี่ย (μ)	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ (%)	ผ่าน/ ไม่ผ่าน เกณฑ์	ระดับความรู้ ด้านเนื้อหา
1	28.60	30.60	32.00	91.20	30.40	76.00	ผ่าน	ปานกลาง
2	26.00	27.60	29.30	82.90	27.63	69.08	ผ่าน	พอใช้
3	26.60	29.00	30.30	85.90	28.63	71.58	ผ่าน	ปานกลาง
4	31.30	31.30	32.00	94.60	31.53	78.83	ผ่าน	ปานกลาง
5	27.00	28.00	30.30	85.30	28.43	71.08	ผ่าน	ปานกลาง
6	27.60	28.30	29.60	85.30	28.50	71.25	ผ่าน	ปานกลาง
7	30.30	31.00	32.30	93.60	31.20	78.00	ผ่าน	ปานกลาง
8	29.60	30.30	30.60	90.50	30.17	75.42	ผ่าน	ปานกลาง
9	32.00	33.30	34.30	99.60	33.20	83.00	ผ่าน	ดี
10	29.30	31.30	33.30	93.30	31.30	78.25	ผ่าน	ปานกลาง
11	27.30	29.00	30.60	86.90	28.97	72.42	ผ่าน	ปานกลาง
12	27.60	29.60	31.60	88.80	29.60	74.00	ผ่าน	ปานกลาง
13	27.00	28.60	30.60	86.20	28.73	71.83	ผ่าน	ปานกลาง
14	28.60	30.30	31.00	89.90	29.97	74.92	ผ่าน	ปานกลาง
15	31.60	33.30	34.60	99.50	33.17	82.92	ผ่าน	ดี
16	29.00	30.60	31.30	90.90	30.30	75.75	ผ่าน	ปานกลาง
17	27.60	29.00	30.00	86.60	28.87	72.17	ผ่าน	ปานกลาง
18	29.00	30.30	30.00	89.30	29.77	74.42	ผ่าน	ปานกลาง
19	32.00	34.00	34.00	100.00	33.33	83.33	ผ่าน	ดี
20	27.60	29.00	30.60	87.20	29.07	72.67	ผ่าน	ปานกลาง
21	28.30	30.00	30.60	88.90	29.63	74.08	ผ่าน	ปานกลาง
22	26.30	29.00	30.60	85.90	28.63	71.58	ผ่าน	ปานกลาง
23	28.30	30.60	31.60	90.50	30.17	75.42	ผ่าน	ปานกลาง
24	29.60	30.60	31.00	91.20	30.40	76.00	ผ่าน	ปานกลาง

ตาราง 6 (ต่อ)

นักศึกษา ลำดับที่	หน่วยที่ 1 (40)	หน่วยที่ 2 (40)	หน่วยที่ 3 (40)	คะแนน รวม (120)	คะแนน เฉลี่ย (μ)	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ (%)	ผ่าน/ ไม่ผ่าน เกณฑ์	ระดับความรู้ ด้านเนื้อหา
25	27.30	29.00	31.30	87.60	29.20	73.00	ผ่าน	ปานกลาง
26	26.30	28.30	30.30	84.90	28.30	70.75	ผ่าน	ปานกลาง
27	28.60	30.60	31.60	90.80	30.27	75.67	ผ่าน	ปานกลาง
28	27.30	30.00	31.00	88.30	29.43	73.58	ผ่าน	ปานกลาง
29	26.00	28.00	29.30	83.30	27.77	69.42	ผ่าน	พอใช้
30	29.30	30.60	32.30	92.20	30.73	76.83	ผ่าน	ปานกลาง
31	25.30	27.60	29.30	82.20	27.40	68.50	ผ่าน	พอใช้
32	27.00	29.00	29.60	85.60	28.53	71.33	ผ่าน	ปานกลาง
33	30.60	32.60	33.00	96.20	32.07	80.17	ผ่าน	ดี
34	28.60	30.30	32.00	90.90	30.30	75.75	ผ่าน	ปานกลาง
35	26.30	30.30	31.30	90.90	30.30	75.75	ผ่าน	ปานกลาง
36	26.60	29.00	29.30	84.90	28.30	70.75	ผ่าน	ปานกลาง
37	28.00	29.00	30.30	87.30	29.10	72.75	ผ่าน	ปานกลาง
38	30.30	30.60	32.00	92.90	30.97	77.42	ผ่าน	ปานกลาง
N=38								
$\sum x$	1,078.6	1,139.5	1,184.7	3,402.8	1,134.27	2,835.67		
μ	28.63	30.24	31.40	90.80	30.09	75.23		

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์ของนักศึกษาทั้งหมด มีค่าเท่ากับ 30.09 (75.23%) นักศึกษาทุกคนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยแยกเป็นระดับที่มีความรู้ด้านเนื้อหาวิชาในระดับต่าง ๆ ได้ดังนี้ นักศึกษาที่มีความรู้ด้านเนื้อหา ระดับดี จำนวน 4 คน (10.52%) นักศึกษาที่มีความรู้ด้านเนื้อหา ระดับปานกลาง จำนวน 31 คน (81.57 %) และนักศึกษาที่มีความรู้ด้านเนื้อหา ระดับพอใช้ จำนวน 3 คน (7.89%) สรุปได้ว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ด้านเนื้อหาอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา

ตาราง 7 แสดงคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาเมื่อทำการประเมินหลังจากจบการเรียนรู้วิธีการเขียนแต่ละรูปแบบ ในแต่ละหน่วย (N=38) คะแนนเต็ม 30 คะแนน

นักศึกษา ลำดับที่	หน่วยที่ 1 (30)	หน่วยที่ 2 (30)	หน่วยที่ 3 (30)	คะแนน รวม (90)	คะแนน เฉลี่ย (μ)	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ (%)	ผ่าน/ ไม่ผ่าน เกณฑ์	ระดับความ สามารถในการ เขียน
1	16	16	18	50	16.67	55.56	ผ่าน	พอใช้
2	17	18	20	55	18.33	61.11	ผ่าน	ปานกลาง
3	18	18	19	55	18.33	61.11	ผ่าน	ปานกลาง
4	20	20	21	61	20.33	67.78	ผ่าน	ปานกลาง
5	17	19	20	56	18.67	62.22	ผ่าน	ปานกลาง
6	18	19	19	56	18.67	62.22	ผ่าน	ปานกลาง
7	21	22	23	66	22	73.33	ผ่าน	ดี
8	18	18	20	56	18.67	62.22	ผ่าน	ปานกลาง
9	22	22	22	66	22	73.33	ผ่าน	ดี
10	20	20	22	62	20.67	68.89	ผ่าน	ปานกลาง
11	17	19	20	56	18.67	62.22	ผ่าน	ปานกลาง
12	16	17	18	51	17	56.67	ผ่าน	พอใช้
13	18	18	20	56	18.67	62.22	ผ่าน	ปานกลาง
14	16	18	18	52	17.33	57.78	ผ่าน	พอใช้
15	21	22	22	65	21.67	72.22	ผ่าน	ดี
16	15	17	18	50	16.67	55.56	ผ่าน	พอใช้
17	17	17	19	53	17.67	58.89	ผ่าน	พอใช้
18	20	21	22	63	21	70	ผ่าน	ดี
19	20	21	23	64	21.33	71.11	ผ่าน	ดี
20	16	16	18	50	16.67	55.56	ผ่าน	พอใช้
21	18	19	21	58	19.33	64.44	ผ่าน	ปานกลาง

ตาราง 7 (ต่อ)

นักศึกษา ลำดับที่	หน่วยที่ 1 (30)	หน่วยที่ 2 (30)	หน่วยที่ 3 (30)	คะแนน รวม (90)	คะแนน เฉลี่ย (μ)	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ (%)	ผ่าน/ ไม่ผ่าน เกณฑ์	ระดับความ สามารถในการเขียน
22	17	18	20	55	18.33	61.11	ผ่าน	ปานกลาง
23	21	21	23	65	21.67	72.22	ผ่าน	ดี
24	20	21	23	64	21.33	71.11	ผ่าน	ดี
25	16	18	20	54	18	60	ผ่าน	ปานกลาง
26	18	18	20	56	18.67	62.22	ผ่าน	ปานกลาง
27	18	21	21	60	20	66.67	ผ่าน	ปานกลาง
28	17	17	19	53	17.67	58.89	ผ่าน	พอใช้
29	16	18	20	54	18	60	ผ่าน	ปานกลาง
30	18	20	22	60	20	66.67	ผ่าน	ปานกลาง
31	17	17	18	52	17.33	57.78	ผ่าน	พอใช้
32	17	19	21	57	19	63.33	ผ่าน	ปานกลาง
33	22	22	23	67	22.33	74.44	ผ่าน	ดี
34	16	17	19	52	17.33	57.78	ผ่าน	พอใช้
35	21	21	23	65	21.67	72.22	ผ่าน	ดี
36	18	19	19	56	18.67	62.22	ผ่าน	ปานกลาง
37	16	18	19	53	17.67	58.89	ผ่าน	พอใช้
38	20	22	23	65	21.67	72.22	ผ่าน	ดี
N=38								
$\sum x$	689	724	776	2,189	729.67	2,432.22		
μ	18.44	19.33	20.67	20.67	58.44	64.93		

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งหมด มีค่าเท่ากับ 58.44 (64.93%) นักศึกษาทุกคนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เมื่อแยกเป็นระดับที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษนั้น แยกได้ดังนี้ นักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนระดับดีมีจำนวน 10 คน (26.31%) นักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนที่อยู่ในระดับปานกลางมีจำนวน 18 คน (47.36%) และนักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนระดับพอใช้มีจำนวน 10 คน (26.31%) สรุปได้ว่านักศึกษาสวนใหญ่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 ผลการศึกษากลวิธีกรอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา

ตาราง 8 แสดงผลการศึกษากลวิธีกรอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังจากเรียนครบทุกหน่วย

กลวิธีกรอ่านที่ใช้	จำนวนความถี่คิดเป็นร้อยละ
1. อ่านอย่างรวดเร็วเฉพาะเรื่องเพื่อค้นหาคำตอบจากเรื่องนั้น	84.21
2. เดาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยจากบริบท	76.32
3. โยงข้อมูลที่ได้จากการอ่านกับความรู้เดิมเข้าด้วยกัน เพื่อให้เข้าใจเรื่องที่กำลังอ่านอยู่	100
4. จัดบันทึกข้อมูลสำคัญของเรื่องที่อ่านเพื่อช่วยการจำ	68.42
5. อ่านแล้วเขียนแผนผังความสัมพันธ์ของความหมาย (Semantic Map) เพื่อให้เข้าใจความสัมพันธ์เกี่ยวข้องของประเด็นหลักและประเด็นรอง	86.42
6. สรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน	68.42
7. สรุปรายชื่อเรื่องหรือภาพประกอบ เพื่อทำนายสิ่งที่คาดว่าจะปรากฏในเนื้อเรื่องที่อ่าน	94.74
8. ระดมพลังสมองในกลุ่ม โดยการแลกเปลี่ยนประสบการณ์เดิมระหว่างเพื่อนในกลุ่มและผู้สอนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน	89.74
9. อ่านอย่างรวดเร็วเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน	71.05
10. ใช้ความรู้เดิมช่วยในการเดาเนื้อหาตอนต่อไป	84.21
11. อ่านเรื่องซ้ำอีกครั้งเพื่อทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่าน	63.16
12. ชีดเส้นใต้ข้อความหรือคำสำคัญของเรื่องที่อ่าน	89.47
13. พิจารณาคำอ้างอิงในเรื่องที่อ่านว่าใช้แทนคำใดหรือประโยคใดที่กล่าวมาแล้ว	71.05
14. ตรวจสอบว่าการเดาคำศัพท์หรือเนื้อหาของตนเองนั้นถูกหรือผิด	60.53
15. อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อเรื่องที่อ่านกับเพื่อนในกลุ่ม เพื่อให้เข้าใจเรื่องที่อ่านนั้นได้ดียิ่งขึ้น	84.21

ตาราง 8 (ต่อ)

กลวิธีการอ่านที่ใช้	จำนวนความถี่คิดเป็นร้อยละ
16. ถามตนเองว่าเคยรู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้มาบ้างแล้ว	81.53
17. ตั้งเป้าหมายในการอ่านว่าต้องการรู้อะไรจากเรื่องที่อ่าน	86.84
18. อ่านเพื่อค้นหาคำตอบที่ตนเองตั้งคำถามเอาไว้	84.21
19. ตรวจสอบว่าสามารถหาคำตอบให้กับคำถามที่ตนเองตั้งไว้ได้กี่ข้อ	81.58
20. สรุปรวตนเองว่าได้เรียนรู้อะไรจากเรื่องที่อ่าน นอกเหนือจากที่ได้ตั้งคำถามไว้	76.32

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาได้ใช้กลวิธีการอ่านทุกระดับ โดยแยกเป็นระดับต่าง ๆ ได้ดังนี้

ระดับพุทธิปัญญา

กลวิธีการอ่านที่นักศึกษาใช้มากที่สุด ได้แก่

1. การโยงข้อมูลที่ได้จากการอ่านกับความรู้เดิมเข้าด้วยกัน เพื่อให้เข้าใจเรื่องที่กำลังอ่านอยู่ (100%)
2. การขีดเส้นใต้ข้อความหรือคำสำคัญของเรื่องที่อ่าน (89.47%)
3. การอ่านแล้วเขียนแผนผังความสัมพันธ์ของความหมาย (Semantic Map) เพื่อให้เข้าใจความสัมพันธ์เกี่ยวข้องของประเด็นหลักและประเด็นรอง (86.42%)

ส่วนกลวิธีการอ่านที่นักศึกษาค้นคว้าใช้น้อย ได้แก่

1. กลวิธีการจดบันทึกข้อมูลสำคัญของเรื่องที่อ่านเพื่อช่วยการจำ และการสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน (68.42%)
2. การอ่านเรื่องซ้ำอีกครั้งเพื่อทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่าน (63.16%)

ระดับอภิปัญญา

กลวิธีการอ่านที่นักศึกษาใช้มากที่สุด ได้แก่

1. การสำรวจชื่อเรื่องหรือภาพประกอบ เพื่อทำนายสิ่งที่คาดว่าจะปรากฏในเนื้อเรื่องที่อ่าน (94.74%)
2. การตั้งเป้าหมายในการอ่านว่าต้องการรู้อะไรจากเรื่องที่อ่าน (86.84%)
3. การใช้ความรู้เดิมช่วยในการเดาเนื้อหาตอนต่อไปและการอ่านเพื่อค้นหาคำตอบที่ตนเองตั้งคำถามเอาไว้ (84.21%)

ส่วนกลวิธีการอ่านที่นักศึกษาใช้น้อยที่สุดคือ

1. การตรวจดูว่าการเดาศัพท์หรือเนื้อหาของตนเองนั้นถูกหรือผิด (60.53%)

ระดับสังคม

กลวิธีการอ่านที่นักศึกษานิยมใช้มากที่สุด ได้แก่

1. การระดมพลังสมองในกลุ่ม โดยการแลกเปลี่ยนประสบการณ์เดิมระหว่างเพื่อนในกลุ่มและผู้สอนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (89.74%)
2. การอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อเรื่องที่อ่านกับเพื่อนในกลุ่ม เพื่อให้เข้าใจเรื่องที่อ่านนั้นได้ดียิ่งขึ้น (84.21%)

จึงเห็นได้ว่า นักศึกษาได้ใช้กลวิธีการอ่านทั้ง 3 ระดับ คือ ระดับพุทธิปัญญา ระดับอภิปัญญา และระดับสังคม โดยนักศึกษาส่วนใหญ่ใช้กลวิธีการอ่านในระดับพุทธิปัญญามากที่สุด ส่วนกลวิธีการอ่านในระดับอภิปัญญาและระดับสังคมนั้น นักศึกษาได้ใช้พอสมควร

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของนักศึกษาที่ได้รับ
การสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา

ตาราง 9 แสดงผลการศึกษาความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของนักศึกษาเป็นรายบุคคล (N=38)

ระดับความตระหนัก ข้อความ	การรับรู้		การตอบสนอง		การเห็นคุณค่า		การจัดระบบคุณค่า	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. ควรส่งเสริมและสนับสนุนให้ตั้ง สมาคมหรือชมรมต่าง ๆ เกี่ยวกับ สัตว์ป่า เช่น นิยมไพรสมาคม ชมรม อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม เพื่อเป็นประโยชน์ต่อ การสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า		-	38	100	-	-	-	-
2. การแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมของ โลกนั้น ประเทศต่าง ๆ ควรลดหรือ ยกเลิกการผลิตและการบริโภค ที่จะมีผลเสียต่อสิ่งแวดล้อม	4	10.53	-	-	-	-	34	89.47
3. ประชาชนมีบทบาทสำคัญต่อการ บริหารและพัฒนาสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการรักษารัฐธรรมนูญที่ดั่งงาม ของชุมชน	2	5.26	36	94.74	-	-	-	-
5. ปัญหาสิ่งแวดล้อมในแหล่ง ท่องเที่ยวมักเกิดจากการขาดจิตสำนึก ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของมนุษย์	2	5.26	-	-	36	94.74	-	-
6. วิธีการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมที่ดีที่สุดคือ การออก กฎหมายลงโทษผู้ทำลายสิ่งแวดล้อม	1	2.63	-	-	-	-	37	97.37

จากตาราง 9 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาทุกคนมีความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยแยกระดับความตระหนักของนักศึกษาในแต่ละข้อความที่กำหนดให้ได้ดังนี้

ข้อ 1. ข้อความ : ควรส่งเสริมและสนับสนุนให้ตั้งสมาคมหรือชมรมต่าง ๆ เกี่ยวกับสัตว์ป่า เช่น นิยมไพรสมาคม ชมรมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า

ปรากฏว่า นักศึกษาทั้ง 38 คน (100%) มีความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระดับการตอบสนอง กล่าวคือ นักศึกษาทุกคนเห็นด้วยกับการส่งเสริมและสนับสนุนให้ตั้งสมาคมหรือชมรมต่าง ๆ เกี่ยวกับสัตว์ป่า โดยให้เหตุผลว่าสมาชิกของสมาคมหรือชมรมต่างๆ เหล่านี้ จะช่วยส่งเสริมและเผยแพร่ความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้องในการอนุรักษ์สัตว์ป่าให้แก่ผู้อื่น รวมทั้งเป็นแรงกระตุ้นให้คนในสังคมมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรอันมีค่านี้มิให้สูญพันธุ์ไป นอกจากนี้ยังช่วยในการป้องกันและต่อต้านผู้ที่เข้ามาหาประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอีกด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีความรักและห่วงใยทรัพยากรสัตว์ป่า รวมถึงมีความตั้งใจหรือพอใจที่จะคุ้มครองและอนุรักษ์สัตว์ป่าให้คงอยู่ตลอดไป

ข้อ 2. ข้อความ : การแก้ไขปัญหาสัตว์ป่าของโลกนั้น ประเทศต่าง ๆ ควรลด หรือยกเลิกการผลิตและการบริโภคที่มีผลเสียต่อสิ่งแวดล้อม

นักศึกษาจำนวน 4 คน (10.53%) มีความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระดับการรับรู้ กล่าวคือ นักศึกษาเห็นด้วยกับข้อความข้างต้น แต่มิได้ให้ความคิดเห็นใด ๆ เพิ่มเติม ในขณะที่ นักศึกษาจำนวน 34 คน (89.47%) มีความตระหนักอยู่ในระดับการจัดระบบคุณค่า โดยนักศึกษาส่วนใหญ่แสดงความเห็นว่า ทุกประเทศโดยเฉพาะประเทศอุตสาหกรรมนั้นควรลด หรือยกเลิกการผลิตและการบริโภคที่จะมีผลเสียต่อสิ่งแวดล้อม โดยการใช้วัสดุทดแทนอื่น ๆ ที่ไม่ก่อให้เกิดมลภาวะ นอกจากนี้ ควรร่วมมือกันกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อป้องกัน รวมทั้งฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมที่เสื่อมโทรมนั้นให้กลับคืนสู่สภาพเดิมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาเห็นความสัมพันธ์ของการผลิตหรือการบริโภคของมนุษย์ ซึ่งมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมโดยรวม และนักศึกษายังได้เสนอแนะให้กำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ข้อ 3. ข้อความ : ประชาชนมีบทบาทสำคัญต่อการบริหารและการพัฒนาสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการรักษาวัดมณธรรมที่ดั่งงามของชุมชน

นักศึกษาทุกคนเห็นด้วยกับข้อความนี้ อย่างไรก็ตาม มีนักศึกษาจำนวน 2 คน (5.20%) ที่มีความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับการรับรู้ เนื่องจากนักศึกษามีได้ให้เหตุผลประกอบการแสดงความเห็นด้วยกับข้อความข้างต้น ในขณะที่นักศึกษาจำนวน 36 คน (94.74%) มีความตระหนักอยู่ในระดับการตอบสนอง เห็นได้จากการที่นักศึกษาสวนใหญ่แสดงความคิดเห็นและให้เหตุผลสนับสนุนข้อความข้างต้นนี้ ซึ่งสรุปได้ว่า มนุษย์กับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ทั้งที่เป็นสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น วัฒนธรรมนั้นมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ผลกระทบที่มีต่อสิ่งแวดล้อมย่อมส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของประชาชนด้วย ดังนั้น ประชาชนซึ่งเป็นเจ้าของสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นควรมีส่วนร่วมและมีบทบาทสำคัญในการบริหาร พัฒนาและรักษาสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นนั้นให้คงอยู่ตลอดไป แสดงให้เห็นว่า นักศึกษารักและหวงแหนสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมของชุมชน รวมทั้งมีความตั้งใจที่จะมีส่วนร่วมในการบริหาร พัฒนา และรักษาสิ่งแวดล้อมเหล่านี้ให้คงอยู่คู่กับชุมชนของตนตลอดไป

ข้อ 4. ข้อความ : ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้มนุษย์นำเอาทรัพยากรหรือพลังงานที่มีอยู่ในแหล่งต่าง ๆ ของโลกมาใช้ประโยชน์มากขึ้น ซึ่งเป็นการทำให้ระบบนิเวศขาดความสมดุล

นักศึกษาทุกคนเห็นด้วยกับข้อความนี้ โดยแยกเป็นนักศึกษาที่มีความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระดับการรับรู้จำนวน 8 คน (21.05%) และนักศึกษาที่มีความตระหนักอยู่ในระดับการเห็นคุณค่า 30 คน (78.95%) ซึ่งนักศึกษาใหญ่แสดงความคิดเห็นที่มีต่อข้อความข้างต้นนี้ว่า ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ทำให้ทรัพยากรและพลังงานต่าง ๆ ถูกนำมาใช้อย่างรวดเร็ว การที่มนุษย์นำทรัพยากรมาใช้อย่างฟุ่มเฟือยและขาดการบำรุงรักษา หรือการพัฒนาวัสดุอื่นมาทดแทนเช่นนี้ จะก่อให้เกิดการขาดแคลนทรัพยากร และส่งผลกระทบต่อความสมดุลของระบบนิเวศในที่สุด แสดงว่า นักศึกษามีความสำนึกในคุณค่าของทรัพยากรหรือพลังงานในแหล่งต่าง ๆ ของโลก นอกจากนี้ ยังรู้สึกเป็นห่วงและกังวลถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับทรัพยากรเหล่านี้ ซึ่งจะเป็นผลเสียต่อสิ่งแวดล้อมและทำให้ระบบนิเวศขาดความสมดุลในที่สุด

ข้อ 5. ข้อความ : ปัญหาสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวมักเกิดจากการขาดจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของมนุษย์

นักศึกษาทุกคนเห็นด้วยกับข้อความข้างต้น อย่างไรก็ตาม มีนักศึกษาจำนวน 2 คน (5.26%) ที่มีความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระดับการรับรู้ ส่วนนักศึกษาอีก 36 คน (94.74%) มีความตระหนักในระดับการเห็นคุณค่า โดยนักศึกษาส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่า มนุษย์มักใช้ประโยชน์จากแหล่งท่องเที่ยวเพื่อความบันเทิงของตนเอง โดยปราศจากความรับผิดชอบในการอนุรักษ์และรักษาสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อสังคมส่วนรวม อันมีสาเหตุมาจากการขาดการปลูกฝังจิตสำนึกที่ดี ความเห็นแก่ตัว และความไร้ระเบียบวินัย จากการให้เหตุผลของนักศึกษาที่มีต่อข้อความนี้ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาสำนึกในคุณค่าของสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว อีกทั้งยังรู้สึกเป็นห่วงและกังวลถึงปัญหาที่เกิดขึ้นสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นผลมาจากการขาดจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของมนุษย์

ข้อ 6. ข้อความ : วิธีการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ดีที่สุด คือ การออกกฎหมายลงโทษผู้ทำลายสิ่งแวดล้อม

นักศึกษาทุกคนเห็นด้วยกับข้อความนี้ แต่มีนักศึกษาเพียง 1 คน (2.63%) ที่มีความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระดับการรับรู้ ในขณะที่นักศึกษาอีก 37 คน (97.37%) มีความตระหนักในระดับการจัดระบบคุณค่า ซึ่งเห็นได้จากการแสดงความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อข้อความนี้ที่แสดงให้เห็นถึงการเห็นความสัมพันธ์ของมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมที่เชื่อมโยงกันอย่างมีระบบ กล่าวคือ มนุษย์และสิ่งแวดล้อมต่างต้องพึ่งพาอาศัยกันและกัน เมื่อสิ่งแวดล้อมเอื้อประโยชน์สารพัดนานัปการให้แก่มนุษย์ มนุษย์ก็ควรปกป้อง คุ้มครอง และหาวิธีการที่ดีที่สุดเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมิให้ถูกทำลายไป อย่างไรก็ตาม นักศึกษามีความคิดเห็นที่หลากหลายต่อการใช้กฎหมายในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยนักศึกษาจำนวน 28 คน (73.69%) ไม่เห็นด้วยกับการใช้กฎหมายลงโทษผู้ทำลายสิ่งแวดล้อม โดยให้เหตุผลว่าการลงโทษผู้กระทำผิด ไม่ได้ทำให้สิ่งแวดล้อมที่ถูกทำลายไปแล้วกลับคืนมาสู่สภาพเดิมได้อย่างสมบูรณ์ และบางครั้งผู้รักษากฎหมายก็เป็นผู้ทำลายสิ่งแวดล้อมเสียเอง โดยเห็นแก่อามิสสินจ้างที่พวกนายทุนเสนอให้ นักศึกษากลุ่มนี้เสนอว่าควรรณรงค์ปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรให้แก่ประชาชน ซึ่งน่าจะเป็นวิธีที่ให้ผลดีในระยะยาว ส่วนนักศึกษาอีก 10 คน (26.31%) แสดงความคิดเห็นว่า การใช้กฎหมายลงโทษน่าจะเป็นมาตรการ

ชั้นเด็ดขาดที่ทำให้ผู้ที่คิดทำลายสิ่งแวดล้อมเกิดความเกรงกลัว ไม่กล้าทำลายสิ่งแวดล้อม ซึ่งการใช้กฎหมายนั้นจะเห็นผลเป็นรูปธรรมได้เร็วกว่าวิธีการอื่น

จากการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมตามที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์ มีความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระดับการรับรู้ การตอบสนอง การเห็นคุณค่า และการจัดระบบคุณค่า กล่าวคือ ดังจะเห็นได้จากการแสดงความคิดเห็นของนักศึกษาที่แสดงถึงการรับรู้ การเห็นความสำคัญ เข้าใจในคุณค่าของสิ่งแวดล้อม มีความตั้งใจหรือความพอใจที่จะอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ตลอดจนการเสนอแนะวิธีการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพ อนึ่ง ผู้วิจัยสังเกตเห็นได้ว่า ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อข้อความที่ 1 ถึง 5 จะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ มีความเห็นตรงกันหรือคล้ายคลึงกัน แต่สำหรับข้อความที่ 6 นั้น นักศึกษาแสดงความคิดเห็นหลากหลาย ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่านักศึกษามีมุมมองเกี่ยวกับมาตรการที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม นักศึกษาทุกคนได้แสดงความตระหนักถึงคุณค่าของสิ่งแวดล้อมและมีความคิดในเชิงสร้างสรรค์ต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม